

ma ikka nipalju kui wõimalik, omma liggidal tõõd otsima."

"Kui nad ommeti jubba nattuke wannemad ja suremad olleks!" ütles tohter, omma asjale nattuke hakkatust teha.

Emma kõngutas peaga ja ütles: „Muus herra, laste kasvuga ühhes, kasvavad ka need murred suremaks; mitte emma waer ja kartus, waid üksnes temma jõud kahaneb; peale selle wõttab meie helde Summal neid piisukesti palju ennam omma hoole alla, kui suuri — sest piisukestel on ikka omma wahhiinglid; sured agga omma wallatuse läbbi nendest mahajäetud."

Tohter olli ennast ühhe nisugguse kindla ussu üle, kus üks emma ommale suurt troosti woiis tua, wägga rõõmuстанud ja seadis omma juttu jälle sinna pole, kuidas omma asjale liggemale sada, ütteldes: „Jah, piisuke asji ei olle se kül mitte, armas Eisa; jubba mittu korda ollen ma sinnu peale mõttelnud, üks laps kottu ärraonda, ei olle isjiennefest kül mitte suur asji, agga se wõiks eddespiddi ka teistele

abbiks ja toeks sada, kui üks rikkas ja hea süddamega inimene ühhe neist ennese jure kasvulapsiks wõttaks."

Se emma olli ühhe sesugguse eestkõnne üle nattuke kohmetand, agga näu järrele mitte ehmata, ta nikkutas peaga tohtre pole ja ütles lohkeste: „Ma tean sedda! Enne kui ma mehhele sain, tenisin ma liinäs ühhe proua jures, kes ka üks nisuggune wõderaste jures kasvatud laps olli olnud; ta olli sealt ka mehhele sanud, ja käis igga sui omma wannu wannemaid wõtamas ja wõttis sured kingitused kasa. Regi ei anna omma lapsi kül heamelega wõderaste kasvata; kui nad agga ühhe sesugguse maeasse sawad, ja siis!"

Tohter rõõmus omma asja arwates eddasi minnewad, ütles: „Armas emmale, minnul on just nüüd üks nisuggune rikkas ja heasüddamega proua teada, kes ommale üht kasvulast tahhab, sellepärrost ollen ma siis sinnu peale mõttelnud; nüüd tulleb agga weel se peas asji, misuggust last meie selle tarwis wäljawalitseme?" — Kui tohter näggi et emma selle